

АНОНС

Нещодавно вийшов друком повний переклад смислів Корану з арабської мови на українську старшого викладача кафедри релігієзнавства Національного університету «Острозька академія», кандидата історичних наук Михайла Якубовича. Крім того, видання побачило світ у Центрі імені короля Фагда (Медина) й стало першою україномовною книгою в Саудівській Аравії. Про важливість цієї події в українському науковому просторі, тонкощі перекладацької роботи та обрії співпраці з Арабським Сходом говоримо з Михайлом Якубовичем. Найцікавіші фрагменти розмови читайте на стор. 3 ⇒

АНОНС

Цього митця добре знають студенти та викладачі Острозької академії, адже він регулярно приїжджає до Острога ще з 1997 року. Саме тоді митець намалював відомий портрет Гальшки Острозької, а згодом – безліч картин, пов'язаних з Острозькою академією і самим містом. За словами Юрія Нікітіна, академія стала для нього своєрідним джерелом натхнення. Дізнайтеся, чому наш університет такий особливий для художника, на стор. 9 ⇒

АНОНС

Острозьку академію часто називають українським Оксфордом. Та чи справді їх можна порівнювати? У цих двох визначних університетів є багато спільного, але ми звикли довіряти лише перевіреним фактам. Тому пропонуємо вам разом із нами вирушити в уявну подорож до Оксфорду, щоб порівняти його з нашою альма-матер. Детальніше на стор. 10 ⇒

Цьогоріч Національний університет «Острозька академія» святкує 427 років від дня заснування та 19 років з моменту відродження. У минулому і сучасному цього навчального закладу можна знайти чимало спільного. Зокрема, Острозька академія завжди приваблювала своєю аурую відомих мислителів, митців, науковців. З Острозькою академією XVI ст. пов'язані імена визначних письменників – Андрія Римші, Христофора Філарета, Мелетія Смотрицького... Сьогодні ж університет – це потужний освітньо-культурний осередок, «місце паломництва» відомих громадсько-політичних і культурних діячів, гостей зарубіжжя.

Звісно, що найкращий подарунок на день народження – це визнання і щирі слова. Тому газета «Острозька Академія» вирішила опублікувати враження від перебування в нашій альма-матер тих, хто, як влучно каже ректор Ігор Пасічник, «хворіє» академією.

– Чесно кажучи, уже навіть на інтуїтивному рівні існує якийсь відчуття близькості до Острозької академії, міста, студентства. Відчуваю щось дуже рідне, але це важко передати словами :). Щоразу, коли є можливість, я із задоволенням приїжджаю до цього місця. Та й атмосфера тут особлива завдяки академії, багато активної молоді, яка створює відповідні настрої. Специфічна «острозька атмосфера» нагадує студентські містечка європейського типу, тут відчувуються і європейські традиції, і європейська поведінка.

Юрій Нікітін, київський художник

– Я вражена організацією освіти, бібліотекою, стародруками. Сподіваюся, що найближчим часом в Індонезії з'являться такі самі гарні компактні університети, яким є Острозька академія. Я піднімаю рівень свідомості й обізнаності про Острог безпосередньо в Індонезії. Я із захопленням буду казати всім про те, що Європа насправді знаходиться в Острозькій академії.

Нінінг Сунінгсіх Рохадіат, Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Індонезія в Україні

– Наша симпатія більша, ніж просто стосунки, бо ми підсилюємо один одного. Я захоплююся атмосферою академії, тією аурую, яку створив Ігор Демидович, його талантом. Тільки могутня сила духовності, великої культурної традиції може об'єднатися і створити щось справжнє.

Лариса Івшина, головний редактор щоденної всеукраїнської газети «День»

– Чесно кажучи, я мало була в приміщеннях академії. Зйомки проходили здебільшого на університетському подвір'ї. Але ця атмосфера! Таке враження, ніби ти потрапляєш в інший світ. У мене відразу виникла аналогія. У Непалі є сад сновидінь, він теж знаходиться за парканом. Ось на вулиці хаос, дорога, метушня, пил... А заходиш туди – і розумієш, що це оазис – там стільки зелені, там тиша, кафе в іспанському стилі, чудова атмосфера, ніби інший світ. Те саме я відчула тут, у вашій академії.

Жанна Бадосєва, українська телеведуча, актриса, режисер

НОВИНА

VIVAT СПУДЕЯМ ОСТРОЗЬКОЇ АКАДЕМІЇ!

СТУДЕНТАМИ УКРАЇНСЬКОГО ОКСФОРДУ
СТАЛИ ПОНАД 400 ЮНАКІВ І ДІВЧАТ
З РІЗНИХ КУТОЧКІВ УКРАЇНИ

Урочиста церемонія посвяти у спудеї «Інавгурація-2013» відбулася першого вересня в Національному університеті «Острозька академія». Традиційно в дійстві взяли участь театралізовані герої – фундатори першого вищого навчального закладу у Східній Європі княжна Гальшка, князь Василь-Костянтин Острозький, видатні діячі Острозького культурно-освітнього осередку, а також друзі та меценати сучасного вишу – відомий український науковець, директор Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка, академік Острозького академічного братства Микола Жулинський, протектор НаУОА Роман Васишин, мер Острога Олександр Шикер.

Із вітальним словом до інавгуртів звернувся ректор університету Ігор Пасічник: «Острозька академія – це єдиний університет, який поставив перед собою завдання виховати національну еліту України. Пам'ятайте, що саме ви, дорогі першокурсники, покликані розбудити нашу державу. Саме серед вас я бачу майбутніх президентів і міністрів України. Не забувайте, що ви зобов'язані стати видатними українськими постатями».

До привітань також приєдналися голова студентського братства Ігор Штельмах, настоятель студентсько-викладацького храму, декан гуманітарного факультету Василь Жуковський. Микола Жулинський приїжджає на церемонію інавгурації вже багато років поспіль. Він зазначив, що не може не висловити щире захоплення сучасною академією.

У присутності професорсько-викладацького складу, гостей свята першокурсники дали обіцянку спудея Острозької академії, а також отримали у подарунок книгу життя – Біблію.

Варто зауважити, що обіцянку дали й викладачі вишу, які минулого року захистили дисертаційні дослідження. Тож професорсько-викладацький склад Острозької академії поповнився 4-ма докторами та 14-ма кандидатами наук.

У перший день студентського життя першокурсники мали нагоду послухати лекції Миколи Жулинського і проректора з навчально-наукової роботи Петра Краляка, присвячені постаті Тараса Шевченка та формуванню національної ідентичності українців.

Завершилося свято відкриттям етнографічної виставки, яка постійно діятиме у підземній галереї Острозької академії.

АКАДЕМІЧНЕ ЖИТТЯ

СПОРТИВНИЙ РАНОК В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ

У Національному університеті «Острозька академія» 12 вересня відбулася акція «Спортивний ранок».

У здоровому тілі – здоровий дух! Це довели студенти Острозької академії. Разом із ректором і викладачами вони взяли участь у загальноуніверситетській акції «Спортивний ранок», яка щорічно відбувається у виші до Дня фізичної культури і спорту.

«Такий захід ми проводимо в Острозькій академії вже четвертий рік поспіль, – зазначила проректор з навчально-виховної роботи Руслана Каламаж. – У нашому навчальному закладі здоровий спосіб життя пропагується з першого дня його заснування. Це – своєрідна наша «візитівка». До речі, в Острозькій академії навіть існують спеціальні премії та гранти для студентів, які ведуть здоровий спосіб життя і займаються спортом».

Загальна ранкова зарядка розпочалася із шейпінгу, а закінчилася пробіжкою та рухливими гімнастичними вправами. На думку організаторів акції, така спортивна програма допомагає активізувати розумову діяльність. Спудеї ж переконані – після таких навантажень навчальний день точно буде вдалим.

Старший викладач кафедри фізичного виховання і спорту Олександр Іванів зазначив, що студенти Острозької академії демонструють не тільки високі досягнення в навчанні, а й у спорті. Про це свідчить їхня активна участь у багатьох секціях і низка перемог як на місцевому, так і всеукраїнському рівнях.

За словами ректора Ігоря Пасічника, така значна кількість учасників акції свідчить про те, що в Острозькій академії спорт – у пріоритеті. Студентські ініціативи дотримання здорового способу життя всіляко заохочуються та підтримуються ректоратом.

Студенти вишу зауважили, що хотіли б проводити таку акцію щомісяця, аби частіше доводити усім, що бути здоровим і спортивним – модно.

Андрій КОВАЛЬЧУК, фото Ганни БОНКИ

В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ КОЛЕКЦІЯ СКУЛЬПТУР ПЕТРА КАПШУЧЕНКА ПОПОВНИЛАСЯ ТРЬОМА ЕКСПОНАТАМИ

У Національний університет «Острозька академія» 19 вересня вже вкотре завітало подружжя Михалюків для того, щоб подарувати роботи відомого українського скульптора Петра Капшученка.

«Життя цього видатного майстра було нелегким. Він був змушений усе життя творити за межами Батьківщини. Всього у його творчому доробку нараховується близько 7 000 скульптур, – зазначила директор Музею історії Острозької академії Анастасія Хеленюк. – Петро Капшученко не намагався зафіксувати у своїх роботах визначні історичні моменти, особливу увагу він звертав на звичайні побутові ситуації, почуття, настрої. Хоч відомий скульптор був далеко від Батьківщини, але все ж завжди про неї пам'ятав, а тому його мініатюри мають український характер, живуть українським життям».

Три скульптури, які Олександр і Раїса Михалюки урочисто передали Острозькій академії, належать до так званої «аргентинської колекції».

Нагадаємо, що представник української діаспори у США Олександр Михалюк був близьким другом скульптора. Більшість переданих академії скульптур Капшученко подарував сім'ї Михалюків або їхнім друзям на визначні події та свята.

Ректор Ігор Пасічник від імені всього професорсько-викладацького складу подякував родині Михалюків за активну співпрацю і дружбу з Острозькою академією, популяризацію українського мистецтва і подарував символічні персні Гальшки Острозької.

Пан Олександр і його дружина Раїса сподіваються, що наступного року їм вдасться привезти в Острог й інші скульптури Петра Капшученка.

Аліна БЕКЕРУК, фото Ганни БОНКИ

БРИТАНСЬКИЙ ПРОФЕСОР ПРОЧИТАВ ЛЕКЦІЮ ДЛЯ СТУДЕНТІВ ОСТРОЗЬКОЇ АКАДЕМІЇ

Лекцію «Де істина? Космологія, Всесвіт і Бог» 19 вересня прочитав студентам Національного університету «Острозька академія» професор Лондонської школи теології (London School of Theology) Тоні Лейн.

Заняття британського вченого відвідали студенти спеціальностей «Релігієзнавство», «Журналістика», «Культурологія» й «Англійська мова та література». Професор Лейн розпочав свою наукову діяльність навчаючись у Оксфорді, Кембриджі та Тюнінгемі, отримав науковий ступінь з математики та чимало часу присвятив вивченню зв'язків між наукою і релігією. Саме з основними тезами своїх досліджень він ознайомив студентів.

Під час лекції Тоні Лейн розповів про взаємозв'язок науки й релігії та їх погляди на певні аспекти життя людей. Він вказав, що перша помилка у питанні, яке він досліджував – це розглядати Біблію як наукову книгу. Крім того, науковці досі використовують фрази «схід/захід Сонця», хоча знають, що Земля обертається сама навколо нього. Іншим твердженням є те, що Біблія розглядає смисл життя, а наука навпаки уникає таких досліджень.

Також британський професор зацентрував увагу на певних космологічних поняттях, а саме: вік Всесвіту, вік Землі, початок цивілізації, та детально розповів про пошук життя на інших планетах. У Біблії немає згадок про існування інших цивілізацій, однак це не означає, що ми єдині, хто існує в галактиці. У цьому контексті професор Лейн зазначив: «Якщо знайдуть життя на двох планетах в межах однієї сонячної системи, шанси, що життя існує в інших сонячних системах, є дуже великими». Утім науковці визначили, що 10% зірок сонячної системи можуть мати на собі життя, але для цього повинно бути певне планетарне оточення. Крім того, лектор зазначив, що розумні цивілізації зараз не існують, або ж ми не помічаємо їх, і вони з нами не контактують. Професор зауважив, що життя на інших планетах може бути відсутнім, тому що на Землі тільки один вид, серед мільярдів інших, зумів розвинути до технологічного рівня, відтак, аналогічний розвиток на інших планетах є малоімовірним. Хоча контраргументом до цієї думки є таке твердження: «У Біблії вказано, що Бог створив людину за подобою своєю, але це не означає, що він не створив когось ще», – стверджує Тоні Лейн.

Леся ХОМ'ЯК, фото Мар'яни СІНЧУК

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

МИХАЙЛО ЯКУБОВИЧ: «Я АКЦЕНТУВАВ УВАГУ НА СМИСЛАХ, ЯКІ ЦЯ КНИГА НЕСЕ ЛЮДСТВУ»

Нещодавно вийшов друком повний переклад смислів Корану з арабської мови на українську старшого викладача кафедри релігієзнавства Національного університету «Острозька академія», кандидата історичних наук Михайла Якубовича. Крім того, видання побачило світ у Центрі імені короля Фагда (Медина) й стало першою україномовною книгою в Саудівській Аравії. Про важливість цієї події в українському науковому просторі, тонкощі перекладацької роботи та обрії співпраці з Арабським Сходом говоримо з Михайлом Якубовичем.

– Ваш переклад Корану українською в електронно-му вигляді доступний на сайті Центру імені короля Фагда ще з кінця минулого року. Нарешті з'явилася друкована версія. Яке значення має ця подія у розвитку сходовознавчої науки в Україні?

– Передусім зауважу, що робота над підготовкою цього видання тривала досить довго. Лише сам переклад зайняв п'ять років. Ще 2010 року спеціальна комісія Центру імені короля Фагда схвалила текст праці до друку, а додаткова перевірка, вичитка й верстка та інші технічні аспекти праці потребували ще три роки. І ось, нарешті, й український читач має змогу осягати смисли преславного Корану рідною мовою – як в електронному, так і в друкованому вигляді. Символічно, що переклад з'явився саме зараз. Мало хто про це знає, але, з погляду знайомства України з ісламським Сходом, цей рік ювілейний – рівно сто років тому, 1913, у Львові було розпочато роботу над першим перекладом Корану українською. Щоправда, не з арабської, а з німецької мови. Цю працю виконав львівський поліглот Олександр Абранчак-Лисенецький, але опублікувати так і не зміг. Я мав нагоду тримати в руках цей унікальний рукопис, який нині зберігається у Львівській національній науковій бібліотеці. Уже наприкінці ХХ століття з'явилися фрагментарні переклади смислів Корану вже з арабської мови, а також повний переклад, виконаний із російськомовних праць. Сподіваюся, що мій переклад, виконаний з арабської мови та з урахуванням класичних мусульманських коментарів, не лише доповнить ці напрацювання, а й дасть новий поштовх до вивчення ісламу в Україні. Зрештою, відродить інтерес для осягнення глибинних витоків духовності людства.

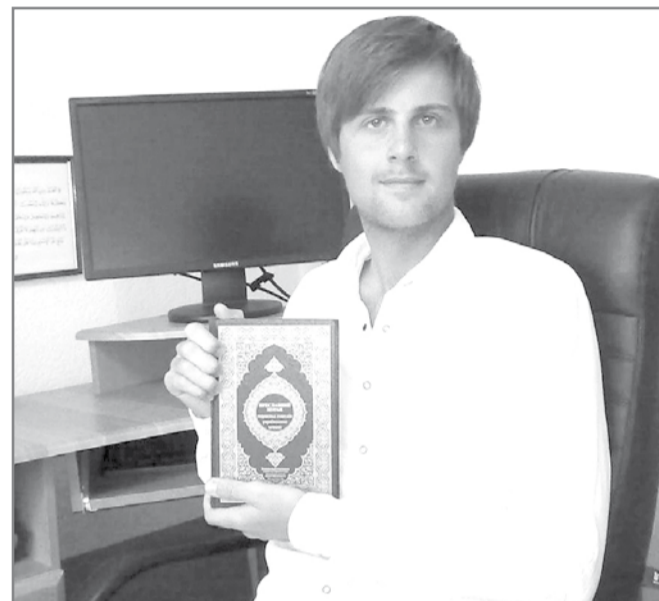
– Переклад сакральних книжок – справа не з легких... Дискусії, які часто виникають навколо остаточної версії перекладу Біблії українською мовою, – яскраве свідчення цього. Які методи під час перекладу Корану використовували ви, щоб уникнути багатозначності? Що в такій роботі було найважчим?

– Найважче було створити мусульманський конфесійний стиль української мови. Проблема в тому, що в нас дуже мало перекладів з арабської мови, і чимало труднощів перекладу доводиться долати самостійно, адже попередніх напрацювань для цього замало. Коран, за ви-

словом одного мусульманського мислителя, – безмежний океан смислів, і жоден переклад їх не зможе відобразити. Я часто чую думку про те, що повинен бути якийсь «канонічний» переклад Корану, із чим категорично не погоджуюся. Коран – це лише арабський оригінал, саме цей текст має винятково релігійне та правове значення. Переклад смислів – це просто робота перекладача, краща чи гірша, але не більше, це – людська копія сакрального тексту, але не сакральний текст як такий. Тому ніяк не можна розглядати переклад як спробу «підмінити» оригінал. Щобільше, іслам не передбачає існування централізованої інституції на зразок церкви в християнстві, тому якогось одного «єдино правильного» й «єдино визнаного» перекладу бути не може. Чим більше буде перекладів, тим краще. Російською, нагадаю, їх уже понад двадцять, чеською – три, польською – п'ять, словацькою (де лише кілька тисяч мусульман!) – два. Хтось із перекладачів намагається відобразити перлини коранічного стилю, інші акцентують увагу на художніх особливостях, а ще дехто з перекладачів прагне укласти якомога більше коментарів, дозволити читачеві поринути в культуру Близького Сходу. У своєму перекладі я передусім акцентував увагу на особливостях коранічного вірвчення, смислах, які ця книга несе людству. Адже сакральні тексти – це не просто читання заради інтересу, це передусім звертання до людини, звертання наполегливе, яке вимагає від нас певних дій, усвідомлення того, куди людина йде, що робить і для чого живе. Отже, читач зможе осягнути ці речі навіть у перекладі.

– В Острозькій академії функціонує очолюваний вами Центр перекладу із сакральних мов, значну частину роботи якого зосереджено на вивченні Арабського Сходу та його значенні в розвитку української філософії, зокрема. А чи займалися дослідженням арабістики вчені Острозької академії XVI–XVII ст.?

– Острозька академія XVI–XVII ст. була унікальним навчальним закладом. Передусім – завдяки широті зацікавленості та розмаїттю поглядів, що завжди єднало нас із університетами інших європейських країн. Ще за радянських часів видатний арабіст Ігнатій Крачковський звернув увагу на полемічний трактат середньовічного грецького мислителя Феодора Абу Курри, за оригіналом якого один зі студентів Острозької академії, як свідчать джерела, «пішов в Аравію» – ймовірно, Сирію або Палестину, здавна відвідувані українськими прочанами. Слов'янський переклад книги, де згадувалася полеміка між православ'ям та ісламом, з'явився в Острозі 1611 року (між іншим, був другим у Європі після латинського, виданого в німецькому Інгольштадті 1605 року). Звісно, це зацікавлення ісламом мало полемічний і критичний характер, але в умовах протистоянь XVII століття інакше просто не могло

бути. Цікаво, що острозькі книжники Василь Суразький та Іван Вишенський взагалі протиставляли ісламський світ західному, вважали, що православ'ю легше співіснувати з ісламом, ніж з католицизмом. Та й відомий натурфілософ Ян Лятос, який здійснював в Острозі одні з перших в Україні спостереження, активно використовував у своїх дослідженнях арабомовні праці учених Сходу.

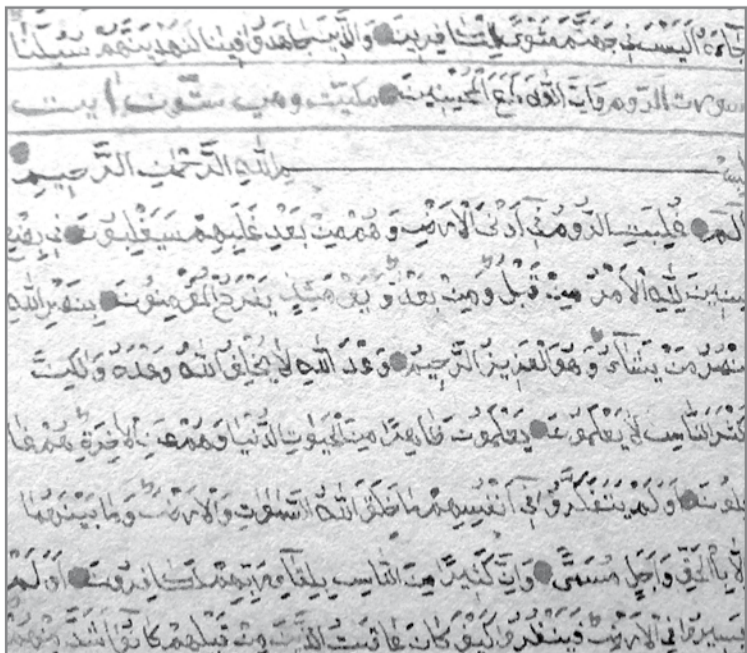
– Якими новими науковими зверненнями плануєте нас здивувати найближчим часом?

– Сподіваюся невдовзі завершити дослідження, присвячене розвитку ісламської релігійно-філософської думки в Україні за часів Золотої Орди та Кримського ханства. У бібліотеках Туреччини, Саудівської Аравії та інших країн мені вже вдалося опрацювати кілька десятків рукописів, створених кримськими авторами. Деякі з них іще взагалі ніколи не вивчалися. Також цікавлюся перекладами смислів Корану на інші слов'янські мови, а таких уже нараховується понад 50, і це також великий та цікавий пласт водночас релігійної та національної культури Східної Європи. Уявити лишень, що, наприклад, єдиним етносом, який із XVI століття безперервно зберігав білоруську писемність, були татари-мусульмани, які записували свої релігійні тексти білоруською мовою, але арабським шрифтом. Власне, в XVII столітті вони й зробили перший переклад смислів Корану на польську із домішками білоруської та навіть української мов. У підсумку всі ці дослідження мають показати справжнє значення зв'язків між українськими землями й нашими близькими та далекими мусульманськими сусідами.

Розмовляв Олексій КОСТЮЧЕНКО

ДО РЕЧІ

РОЗПОЧАТО ДОСЛІДЖЕННЯ РУКОПИСНОГО КОРАНУ, ЗНАЙДЕНОГО В ОСТРОЗІ

У фондах Державного історико-культурного заповідника м. Острога вже тривалий час зберігається арабський рукопис Корану. Як показало дослідження тексту, цей Коран не лише належить до унікальної культурної спадщини так званих «західних татар» (які мешкали на теренах Литви, Польщі, Білорусі й Україні з XIV століття), а й був переписаний саме в Острозі.

За словами кандидата історичних наук, старшого викладача кафедри релігієзнавства Національного університету «Острозька академія» Михайла Якубовича, текст датується початком XIX століття. «Завдячуючи допомозі краєзнавця Миколи Бендюка та фахівців Державного історико-культурного заповідника, з'явилася можливість безпосередньо ознайомитися з цим унікальним рукописом. Виявилось, що цей рукописний Коран переписав Мустафа Адамів. Завершив переписувати 9 квітня 1804 року. Збережені усі 114 сур Корану, а також частина молитви, яка читалася наприкінці рецитації усього Корану. Цікаво, що крім арабського тексту, рукопис містить написи польською та українською мовами, записані арабськими літерами. Вказано й місце написання – Острог. Завдяки цій та іншим особливостям, пам'ятку можна зарахувати до так званих «кетабів» – рукописів західних татар. Десятки примірників таких текстів збережено в Польщі, Білорусі та Литві, а ось для заходу України це справді велика рідкість», – зазначив Михайло Якубович. За словами науковця, західні татари зберігали давню традицію переписування священної книги ісламу аж до минулого століття.

Нагадаємо, що татарська громада існувала в Острозі вже в XVI столітті. Острозькі татари певний час виконували роль надвірної охорони замку, а в подальшому користувалися значними привілеями, наданими польськими королями. Цікаво, що, згідно з даними архівів, мечеть в Острозі функціонувала ще на початку XX століття.

ЩО КРАЩЕ: «ВІЧНИЙ МИР» ЧИ «ВІЧНА ВІЙНА»?

Військовий переворот у Єгипті та хімічні атаки в Сирії. Мабуть, не так собі уявляли люди початок третього тисячоліття – епохи людяності та всесвітньої любові. У десятках країн із блакитних екранів переляканими очима заглядають замурзані сирійські дітлахи, які не розуміють, що відбувається, і просять у журналістів цукерок. Усі діти світу плачуть однією мовою, і не почути їх просто неможливо. Тільки для ворожих країн їхні нащадки, яких вони власноруч вбивають, – німі.

Напередодні міжнародного Дня миру, який згідно з резолюцією Генеральної Асамблеї ООН відзначається третього вівторка вересня, всі уважно спостерігають за подіями в країнах із нестабільною ситуацією і роблять ставки на те, чи відбудеться Третя світова війна. Ще 1982 року Асамблея заявила, що День миру буде відзначатися як день глобального припинення вогню і відмови від насильства, запропонувавши всім державам і народам припинити воєнні дії в цей день. Упродовж одного дня... Лише один день люди XXI століття можуть спати спокійно у своїх домівках – це, без сумніву, дивно. Справді, проблема «війни і миру», яку порушував ще у далекій Московії Л. Толстой, – вічна. І навіть не тому, що ворожнеча між країнами ніколи не закінчиться, а тому, що

народ, який пройшов крізь пекло війни, завжди буде про це пам'ятати.

Багато письменників звертаються до цієї теми і роблять прогнози на майбутнє. Але одні у своїх творах передбачають війни, а інші – такий омріяний мир. Зокрема роман-антиутопія Джорджа Орвелла «Тисяча дев'ятсот вісімдесят четвертий» проектує на майбутнє панування тоталітарного режиму, де весь світ поділився на три блоки, які ведуть між собою безперервну війну навіть попри те, що не відрізняються один від одного за ідеологією. Керувати супердержавою Океанією, де й мешкає головний герой роману, допомагають чотири міністерства: Міністерство миру – веде вічну війну, Міністерство достатку – суворо контролює видачу продуктів, Міністерство правди намагається навчитися якнаймастерніше брехати, Міністерство любові – контролює тортури дисидентів. Таким чином, автор роману показує, що вічна війна – це абсурд, який призводить до неминучої загибелі.

Поруч із цим романом можна пригадати ще один роман-антиутопію Олдоса Хакслі – «Прекрасний новий світ». Він навпаки зображує суспільство гармонійне, щасливе, гуманне й засноване на досягненнях науки й техніки. Людей вирощують у пробірках, ретельно відбираючи

генетичний матеріал для створення як працівників полів і заводів, так і керівників держави. Шляхом генетики та виховання у людей формують повне сприйняття призначеного для них статусу в суспільстві. У суспільстві панує абсолютна сексуальна свобода – кожен належить всім однаково, от лише народжувати дітей не можна, але нікому таке й на думку б не спало. Сім'ї, звісно, немає, тож немає сімейних сварок.

Отже, маємо штучно створену гармонію для людини та суспільства. За наявності хоча б мінімального дискомфорту особа повинна прийняти сому – наркотик щастя без побічних ефектів на ранок. Є щастя, та немає свободи, свободи вибору, свободи думки. У такому псевдомірі звичайна людина почуває себе просто дикуном.

Ці два англійські письменники зобразили зовсім різні картини розвитку світу: один – вічну війну, інший – «вічний» мир. Але, на жаль, і в першому, і в другому випадку звичайна людина у таких умовах вижити не може. Хочеться вірити, що і Орвелл, і Хакслі помилялися і майбутнє світу буде розвиватися зовсім за іншим, новим сценарієм, де не буде місця зброї та материнським сльозам.

Наталія СЕРЕДІУК

ЗАПИСКИ КНИГОЛЮБА

КНИЖКОВЕ СВЯТО ПІДТВЕРДИЛО: УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ ЛЮБИТЬ ЧИТАТИ

Коли львів'яни вживають слово «форум», то тут, безперечно, йдеться лише про одну подію, яка вже давно стала візиткою міста – Форум видавців у Львові. Нині форум є однією з найвагоміших міжнародних культурних подій не тільки міста, а й усієї України і навіть Центрально-Східної Європи.

Усе почалося у вже далекому 1994 році. 58 учасників, 2 000 відвідувачів... і тепер, майже 20 років потому Форум видавців у Львові – це величезний книжковий ярмарок, читацький і письменницький майданчик, місце ділових зустрічей книговидавців, дискусій, зустрічей письменників із читачами, окремі літературні, перекладацький, бібліотечний фестивалі, свято безперервної поезії, яке триває і вдень, і вночі. Про розмах цього заходу говорить вже й сама його програма, яка налічує кілька сотень подій, а їх поліграфічне оформлення стає товстенькою книжкою на 150 сторінок.

Цьогорічний Міжнародний книжковий форум видавців у Львові вже двадцятий, тобто ювілейний. Тож організатори попрацювали на славу. Отож, уперше на Міжнародному літературному фестивалі з'являється країна – почесний гість. Цьогоріч – це Польща, яка представила програму, що включала 53 заходи. А у складі делегації налічувалося 48 учасників.

Окрім поляків, до Львова завітали іноземні гості зі Словаччини, Сербії, Хорватії,

Румунії, Угорщини, Німеччини, Швеції, Норвегії, Колумбії, Канади, Австралії, Нової Зеландії.

Ще напередодні проведення форуму офіційний сайт пропонував 20 причин привітати на фестивалі. І от десятим приводом була «Ніч поезії та музики pop-stop». Поезія Енріка Казасеса, Лінор Горалік, Томаша Ружицького, Юрка Іздрика, Сергія Жадана; музичні гурти з Польщі, України, Росії та багато-багато іншого. Це й справді було варте того, щоб не стулити очей усю ніч.

Поетичний потяг Чернівці – Львів також, напевно, не забудуть ті, хто мав змогу потрапити у таку подорож у поезії. 9 вересня з Чернівців до Львова вирушив потяг № 136 з поетами з 16 країн світу.

Форум видавців – це якась дивовижа, яка триває чотири дні. Куди б ти не зайшов – у якийсь великий зал чи малесеньке приміщення – всюди є люди. Зустрічі, читання, дискусії, конференції відбуваються повсюди: Палац мистецтв, Палац Потоцьких, Львівська філармонія, Театр Курбаса, Театр Воскресіння, крім того, університети, музеї, кафе... і на ці презентації приходять слухачі, читачі. І це переважно молодь. Саме так, здебільшого це молодь ходить від ятки до ятки, скуповуючи книжки улюблених авторів і видавництв, від заходу до заходу, незалежно, вдень чи вночі. Саме молодь, яку

нині називають комп'ютерними геніями та стверджують, що справжні книжки вони й в руках не тримали, щороку з нетерпінням чекає на форум. Саме молодь приїздить з різних куточків України – це і Київ, і Дніпропетровськ, Запоріжжя, Івано-Франківськ і навіть Луганськ.

Форум приймає всіх, незалежно від професії, віку, віросповідання. Тут і школярі та їхні вчителі, і пенсіонери, і науковці, люди, робочі будні яких зовсім не пов'язані з книгами. Але всі вони щорічно збираються на цю книжкову феєрію.

Юлія ПАСТУХ

Психологія

ТИ Ж ПСИХОЛОГ!

Дуже часто доводиться чути цю фразу від друзів і знайомих. А це: «Розкажи щось про мене, ти ж психолог» або «Ой, а вас гіпнозу вчать?». Інколи смішно, інколи це бенкетить і не знаєш, що відповісти. Останнім часом популярними стали отакі-от збірки «міфів» про психологів у соціальних мережах. Все це змушує задуматися над тим, наскільки викривлені уявлення про психологію як науку і психологів як професіоналів побутують у нашому суспільстві. Тому хочеться пролити трішки світла на цю проблему.

У чому основна мета роботи психолога-консультанта? Допомогти людині, тобто клієнту, краще розібратися у конкретній життєвій ситуації та знайти вихід із неї. Все дуже просто. Психологи-консультанти не лікують психічно хворих людей. Цим займаються психіатри. Також необхідною є робота психотерапевтів, які, на відміну від психологів, займаються вирішенням серйозніших життєвих проблем.

Зазвичай до психологів звертаються люди із тим, що не можуть знайти вихід із якоїсь конкретної ситуації. Наприклад, батьки мають проблеми із дитиною-підлітком або дівчина хоче покинути хлопця, та не знає як це зробити. На першій же зустрічі ламається ще два поширені стереотипи. Перший із них – це те, що проблема буде вирішена відразу. Часто можна почути, що «пішов до психолога, а він – шарлатан, бо нічого мені та консультація не допомогла». І другий – це те, що проблему повинен вирішити сам психолог або хоча б сказати точно, як це зробити.

Щодо останнього – я теж так думала. І для мене на першому курсі стало мало не шоком твердження, що психолог ніколи не дає порад. З часом почала розуміти, чому саме так. Кожна людина сама відповідає за своє життя. Психолог у жодному випадку не повинен приймати рішення за свого клієнта. Він просто допомагає у вирішенні проблеми.

Людина перебуває в якійсь складній життєвій ситуації, наприклад, як у кульці. Навколо неї в цій кульці щось відбувається, є якісь проблеми чи щось таке. Психолог стоїть збоку біля цієї кульки. Далі клієнт розповідає йому про цю ситуацію. Таким чином, психолог має можливість взяти свого клієнта за руку, витягнути з цієї кульки та поводити навколо неї. Показати з різних боків. Після цього людина приймає рішення. Психолог може брати в цьому участь, наприклад, допомогти спрогнозувати наслідки, обрати те, що буде найбільш прийнятним.

Такий процес прийняття рішення може бути довготривалим, бо ж часто людина не усвідомлює справжньої причини чи то суті своєї проблеми. Певний час я думала, що доволі добре розумію, що зі мною відбувається і чому я себе поведжу так чи інакше. Після першої ж консультації психолога зрозуміла, наскільки я помилялася. І отут уже впливає розуміння справжнього професіоналізму – бо ж далеко не кожна людина може називатися психологом-консультантом чи психологом-практиком.

Це був маленький екскурс у те, що робить психолог. Він не буде за людину її життя, а просто допомагає знайти і спрямувати в потрібне русло її ресурс.

Наталія ГОДУНОК

KNOW NOW!

АЛЬТЕРНАТИВНИЙ ВИБІР: ЯК ЗНАЙТИ СОЦІАЛЬНУ МЕРЕЖУ ДЛЯ СЕБЕ?

Схоже, українцям остаточно набридло звичайне марнування часу в малоінтелектуальному «В контакті». І хоча російська соціальна мережа лідирує за кількістю користувачів, дедалі більше молодих людей шукають щось цікавіше, аніж пафосні картинки зі сторінок демотиваторів. Тим паче, що альтернатив – хоч відбавляй. Останнім часом в інтернет-просторах можна знайти чимало соціальних мереж, творці яких пропонують об'єднуватися за захопленнями, інтересами, професіями...

Наприклад, мало хто знає, що в Україні функціонує соціальна мережа для науковців Ukrainian Scientists Worldwide. Наразі нею користуються понад 2,5 тисячі українських дослідників з усього світу. Серед користувачів – аспіранти, студенти і просто ті, хто цікавиться певною науковою сферою. У статті про цей ресурс журналіст газети «День» Вадим Лубчак пише: «Основна роль ресурсу – обмін інформацією, адже в Інтернеті новини, зокрема наукові, поширюються значно швидше, ніж в офіційних каналах. Учасники цієї мережі створюють свої профілі, приєднуються до груп за науковими інтересами, беруть участь у форумах з дискусійних тем». Тому тут можна почерпнути матеріали, яких ще не встигли опублікувати в підручниках і монографіях, для підготовки до семінарських занять, написання курсових і кваліфікаційних робіт.

Великою популярністю наразі користується і мережа для любителів книг Goodreads, яка нараховує близько

10 000 000 користувачів, з них 182 000 – користувачі з України. Інтерфейс мережі розроблено у вигляді книжкових полиць, на яких користувач сортує віртуальні томи. Є полиця для книг, які вже прочитано, для тих, які він читає зараз, для улюблених книг і для тих, читати які планує в майбутньому. Читач може додати книгу на полицю, проголосувати за неї в рейтингу, написати відгук тощо.

DeviantArt – хороший ресурс для творчих людей. Тут можна спілкуватися з авторами фотографій, картин, поезій, брати участь в обговоренні мистецьких тем, а також дізнаватися про культурні події, що відбуваються в усьому світі.

Великої популярності набувають соціальні мережі для вивчення іноземних мов. До прикладу, Livemocha може похвалитися 8,5 мільйонами користувачів зі 195 країн світу. Livemocha пропонує безкоштовні курси вивчення 38 мов і додаткові платні курси з 5-ти мов. Курси Livemocha містять базові дані з граматики, викладені у прикладах, вправи на читання та розуміння, інтерактивні рольові ігри (діалоги), письмові й усні вправи, тести тощо. Вивчення мов ґрунтується на взаємній допомозі користувачів один одному. Головний офіс компанії Livemocha.inc розташований у Сіетлі (США).

Якщо ви любите мандрувати, то акаунт на WAYN (Where are you now?) стане для вас своєрідним гідом. Тут туристи не просто викладають фото цікавих місць, а й складають туристичні маршрути, радять, де краще зупинитися на ніч, у якому ресторані пообідати.

Якщо ж після важкого робочого дня вже не вистачає сил ні на хобі, ні на вподобання, то спілкування – це теж не що інше, як шлях до саморозвитку. Чому б не надати перевагу українському продукту? Скажімо, ФОЛК – чудова заміна творінню Дурова, українська соціальна мережа, яка дозволяє вільно спілкуватися, обмінюватися відео, аудіо, фотоматеріалами, обговорювати питання української мови та культури. Схожими є інтернет-ресурси «Українці» та Ukr-contact.

Проводьте своє дозвілля з користю і пам'ятайте, поки ми думаємо, як вбити свій час, він поволі вбиває нас.

Олія ЯРУЧИК

ПАЛІТРА

ІСТОРІЯ ОСТРОГА – НА КАРТИНАХ

На своєму творчому шляху він здобув репутацію найкращого іконописця Східної Європи. Юрій Нікітін ніколи не малює без належної підготовки: починаючи будь-яку роботу, у будь-якому жанрі, уважно перечитує безліч спеціалізованої літератури, переглядає усі можливі схожі зображення, які хтось вже створив до нього.

Цього митця добре знають студенти та викладачі Острозької академії, адже він регулярно приїжджає до Острога ще з 1997 року. Саме тоді митець намалював відомий портрет Гальшки Острозької, а згодом – безліч картин, пов'язаних з Острозькою академією і самим містом. За словами Юрія Нікітіна, академія стала для нього своєрідним джерелом натхнення. Передусім, його приваблює історичний дух цього місця. Часто художника можна побачити з мольбертом на подвір'ї чи в студентському парку. В Острозі Юрія Нікітіна називають середньовічним магом, адже хто може розповісти більше про середньовічну філософію, містичні історії, магичні трактати, знаки зодіаку, богослов'я, народну медицину, як не він?

Картини Юрія Нікітіна можна побачити не лише у виставкових залах підземної галереї університету, а й в аудиторіях, коридорах, студентсько-викладацькому храмі. Кожна робота, написана у, здавалося б, класичному жанрі, містить нотки новаторства, сучасного переосмислення. Наприклад, на іконах Нікітін малює квіткові німби, на портретах зашифровує чимало символів і прихованих змістів.

Наприклад, розуміючи значущість відродження першого вищого навчального закладу Східної Європи для відновлення ідей просвітництва, Нікітін намалював портрет Григорія Сковороди. Картина «Херувимський мандрівник» – основа академічної колекції сучасного мистецтва. Філософ зображений під яблуневою гілкою зі стиглими плодами, яка нагадує чи то барокові гірлянди, чи то плоди з дерева добра і зла. Картина є глибоко символічною. Для Юрія Нікітіна мушля на плечі Сковороди символізує народження нових ідей філософа, крила за плечима – символ волі, костур у руках – знак обраності.

Цікавими картинами є також «Острозький Мамай», «Весна Мелетія Смотрицького», «Легенда про мандрагору». Остання «переповідає» легенду про заснування Остро-

га. Свою назву місто отримало від того, що колись давно сліпий музикант, який грав на чарівному ріжку і ходив у супроводі собаки-поводиря, знайшов корінь мандрагори – чарівної рослини, яка була наполовину рослиною, наполовину людиною. За переказами, той, хто з'їсть її корінь, вилікується від усіх хвороб і стане щасливим. Музикант, з'ївши корінь, прозрів, оселився в Острозі. Назва міста й походить від того гострого музичного рогу, на якому грав усе життя музикант. Юрій Нікітін у своїй роботі запропонував власну інтерпретацію легенди.

До речі, влітку краєзнавець, художник-реставратор Микола Бендюк у співавторстві зі співробітником Музею історії університету Олесею Гоцук видав книгу про життєвий і творчий шлях митця під назвою «Юрій Нікітін – художник, містик, філософ», а всі охочі мали нагоду відвідати виставку картин художника в підземній галереї Острозької академії.

Юлія ЯРУЧИК

«Натюрморт-обманка» – жанр, який був надзвичайно популярним у Європі в XVIII столітті. Такі картини мали на меті ввести в оману, сприйняти зображуване як реальність. Зазвичай на картинах такого жанру зображували дерев'яну стіну з книжковими полицями, посуд, квіти.

Натюрморти-обманки ніколи не брали в рамку.

«Легенда про мандрагору»

«Острозький козак Мамай» – на задньому плані – реконструкція Острозького замку, який виглядає так, як у XVII-XVIII столітті. На картині – рослинний акантовий орнамент, характерний острозькому мистецькому осередку

ENERGIZER

ВІДКРИЙ У СОБІ НОВІ ТАЛАНТИ!

Навчатися за кордоном сьогодні хотіли б багато молодих людей, оскільки це чудова можливість отримати якісну освіту, підвищити рівень володіння іноземною мовою та розширити світогляд. Але навчання в розвинених країнах – задоволення дороге. На щастя, зараз існує велика кількість освітніх програм, за якими ви маєте змогу навчатися за кордоном безкоштовно. Такі програми є досить конкурентними і розраховані, передусім, на людей, які мають наміри активно займатися науковою й освітньою діяльністю.

Однією з таких програм є програма обміну для студентів вищих навчальних закладів – UGRAD. Вона розроблена Бюро у справах освіти та культури Державного департаменту США й адмініструється Радою міжнародних наукових досліджень та обмінів IREX.

Учасників відбирають шляхом відкритого конкурсу. У програмі можуть брати участь студенти вишів як з України, так і з Білорусі, Вірменії, Грузії, Казахстану, Молдови, Росії, Таджикистану, Туркменістану, Азербайджану.

Реалізація програми відбувається протягом одного академічного року в університетах або дворічних чи чотирирічних коледжах США за такими спеціальностями:

- антропологія;
- бухгалтерський облік;
- бізнес;
- економіка;
- геологія;
- журналістика та ЗМІ;
- міжнародні відносини;
- менеджмент готельного та ресторанного господарства;
- менеджмент охорони навколишнього середовища;
- планування міста;

- політологія;
- психологія;
- соціологія;
- методологія освіти;
- інші спеціальності.

Кандидатами в учасники програми можуть бути студенти 1, 2, 3 та 4-го курсів. Обов'язкова умова – після повернення з програми у студентів повинен залишатися як мінімум один семестр до отримання диплома про вищу освіту.

Усі учасники будуть:

- відвідувати академічні заняття протягом року;
- брати участь у не менш ніж 20 годинах волонтерської роботи на користь того міста, де вони будуть мешкати;
- брати участь у стажуванні протягом другого семестру.

Варто зазначити, що програма обміну для студентів UGRAD

IREX

Make a Better World

повністю фінансується і передбачає:

- візову підтримку;
- оплату подорожі від місця проживання учасника програми до відповідного навчального закладу у США і назад додому після закінчення навчання;
- плату за навчання та обов'язкові студентські внески;
- проживання та харчування;
- щомісячну стипендію;

– різноманітні можливості професійного розвитку випускників обмінних програм.

Отож, якщо ви хочете отримати професійні знання і навички, а також можливість побачити світ, познайомитися з новими цікавими людьми і краще зрозуміти себе, а може навіть відкрити в собі нові таланти, ця програма саме для вас.

Підготувала Юлія КОЛОШВА

ЦІКАВА РОЗМОВА

ОЛЕКСАНДР ДЕЙНЕКА: «КОЖЕН МАЄ СВІЙ ТАЛАНТ І ПОВИНЕН ЙОГО РОЗВИВАТИ»

КОЛЕКТИВ «ГУРТ» ШУКАЄ НОВИХ УЧАСНИКІВ

Ми рідко замислюємося про те, скільки ж сил, терпіння та душі вкладають музиканти в ті пісні, які лунають у наших програвачах. Бути учасником будь-якого гурту зовсім нелегка справа, із цим погодиться кожен, хто хоча б раз у житті творив музику по той бік сцени.

Гурт «Гурт» виник зовсім нещодавно, проте хлопці встигли виступити на кількох академічних заходах, записати декілька пісень та підкорити серця слухачів. Тимчасово гурт припинив своє існування, але чи це справді кінець? Про це ми вирішили запитати у студента четвертого курсу факультету романо-германських мов, вокаліста «Гурту» – Олександра Дейнеки.

– У вашого колективу доволі цікава назва, як вона виникла?

– Ми мали виступати на День академії, і на той час у нашого гурту не було назви. Було чотири варіанти, які кожен із нас запропонував. Був такий жарт – назвати гурт «Гурт». Є ж такі батьки без фантазії, що називають сина «Синоном», а дочку – «Дочкою» ☺. Ось ми й написали назви на папірцях і віддали їх тому, хто нас оголошував. Коли він сказав: «А зараз на сцені виступатиме ...», – в той час обрав один із папірців і оголосив: «гурт «Гурт!»». Ось так і отримали ми свою назву.

– Скільки учасників у гурті? Чи є хтось головний серед вас?

– Основних було двоє – я та Андрій Кривчук. Ми були колишніми учасниками гурту «ПостСкрипту», тому хотіли якось продовжити цю справу. Наш склад постійно змінювався, тому постійних тільки два учасника.

– Як я розумію, ти – автор пісень, які ви виконуєте. Не вважаєш, що таким чином ти маєш більший вплив серед інших учасників?

– У такому випадку я можу прийти і сказати іншим, що кому потрібно грати. Так простіше, адже я вже приблизно уявляю, як має звучати пісня, як це все повинно виглядати. Хлопці пропонують свої варіанти, і тоді ми дивимося, який з них кращий, а який – ні. Але я не вважаю, що маю якийсь великий вплив на розвиток гурту, у нас немає нікого головного.

– Скільки у вас вже є пісень?

– Добре відпрацьованих – три. Нещодавно написав четверту ☺. Серед записаних – дві.

– Плануєш записати ще?

– Дивлячись, чи вистачить коштів.

– Як думаєш, що головне для музиканта: слава чи сам процес (створення пісні, її виконання)?

– Слава – це нецікаво. Мені подобається сам робочий процес під час репетиції, коли приносиш новий доробок, і всі над ним працюють.

– Ви брали участь у конкурсах?

– Колектив «Гурт» – не брав.

– А ти?

– Я брав участь у пісенному конкурсі «Бринь».

– Тому все це залишається на рівні хобі, чи ти плануєш цим займатися професійно?

– Я хотів би професійно, але поки що немає можливості: навчання, робота...

– Розкажи історію своєї творчості. Ти був учасником інших гуртів, крім «ПостСкрипту»?

– Ні, не був. До цього я сам освоював гітару, шукав різноманітні навчальні відео в Інтернеті.

– А як ти потрапив до складу «Пост Скрипту»?

– Це була цікава історія. Мені подарували стареньку електрогітару «Львів». Я вирішив перевірити, чи вона працює. Тоді мій сусід порадив сходити до його знайомих, що мають власний рок-гурт. Я прийшов до них, вони запропонували зіграти з ними кілька пісень. Наприкінці репетиції до мене підійшов фронтмен гурту – Тарас Фідзіна, простягнув руку і сказав: «Вітаю тебе в гурті». На той час вони якраз шукали нового гітариста, і так я опинився у «ПостСкрипту». Тоді я був на першому курсі навчання.

– Маєш музичну освіту?

– Ні, взагалі не маю.

– За який період ти навчився грати?

– Так, щоб самостійно підбирати на слух акорди – десь приблизно за півтора року. Точно не пам'ятаю.

– Шукаєте барабанщика в гурт? ☺

– Не тільки барабанщика. А взагалі людей, які хочуть грати.

– Ти відчуваєш власну популярність у стінах академії?

– Якось на радіо вмикали мої пісні. Це було круто, ходиш і слухаєш свої пісні.

– А так, то ні, мало хто про це знає.

– А одноклассники знають?

– Одноклассники знають, однак для них це не особливо цікаво.

– Думаєш про те, щоб працювати в іншому музичному напрямі?

– Хотів би працювати в блюзі, але знову ж таки, потрібно покращувати техніку гри на гітарі, змінювати вокал. А ще потрібні люди для гурту ☺.

– З тобою траплялася якась незвичайна подія в житті?

– На цей момент найважливішою подією було те, що я їздив на роботу в Німеччину. Це повністю мене змінило.

– Маєш подальші плани? Мрієш про велику сцену?

– Не люблю планувати. Ось так от плануєш, у тебе не виходить, а потім нарікаєш ☺. Краще взагалі не планувати.

– Що можеш побажати читачам газети?

– Творчим людям побажаю займатися тим, чим вони займаються. На мою думку, кожен має свій талант і повинен його розвивати. Бо якщо ти не вдосконалюєшся – це гірше для тебе самого.

Будемо сподіватися, що гурт «Гурт» буде і надалі тішити слухачів все новими та новими композиціями. Бажаємо хлопцям не припиняти робити ту справу, яка приносила їм задоволення. Адже творчість – це найкращий спосіб віднайти самого себе.

Розмовляли Влада ГОНГАЛО й Анастасія ЛАВРІНЧУК

КІНОМАН

УКРАЇНСЬКЕ КІНО.
ВІДРОДЖЕННЯ

Після кількадесятилітньої мовчанки з незначними спалахами український кінематограф таки піднявся з колін. За даними Держкіно, протягом 2013–2014 рр. на екрани України очікується вихід 20-ти кінострічок. На перший погляд, число звичайне, однак для українського кіноглядача – магічне. Проте магію можна легко розвіяти, переглянувши хоча б один із них. Таку можливість матимемо вже цієї осені.

Рейтинг найочікуваніших і найперспективніших фільмів на українському кіноринку очолює фільм Олени Фетісової «Параджанов» («Інтерфільм»; кошторис 11 млн грн). Великий фільм про велику людину, яка теж свого часу багато зробила для світового визнання українського кіно. Робота над «Параджановим» тривала 5 років у співпраці України, Франції, Грузії та Вірменії. У головній ролі вірменський актор (а заодно співрежисер фільму) – Серж Аведікян, від ідентичної зовнішності якого у глядачів мурашки по шкірі. Український Оскарівський комітет обрав фільм для

представлення України в номінації «Фільм іноземною мовою» премії «Оскар» Американської академії кінематографічних мистецтв і наук. Світова прем'єра стрічки відбулася на кінофестивалі в Карлових Варах (Чехія) у липні 2013 року, де «Параджанов» представляв Україну в основній міжнародній конкурсній програмі East of the West. На Одеському міжнародному кінофестивалі в цьому ж році фільм отримав приз «Золотий Дюк» як найкращий український повнометражний фільм.

«Параджанова тут показали таким, яким його знали близькі люди. Це людина, яка не зламалася, він навіть у тюрмі знаходив у собі сили жартувати і продовжував творити», – ділиться враженнями від перегляду фільму Ірина Бугаєва.

В український прокат фільм вийде вже 26 вересня. А чи виборі «Параджанов» і «Оскара» для України, дізнаємося 9 січня 2014 р.

Свою дебютну картину «Брати. Остання сповідь» представляє режисер Вікторія Трофименко. Психологічну драму Україна знімає спільно з Данією та Швецією (PRONTO FILM; 8,5 млн грн). «Фільм про

гуцулів із скандинавським присмаком», – саме так іменують стрічку критики. В основу сюжету автор взяв фавулу бестселера шведського письменника Торґні Ліндгрена «Джмелиний мед». Однак події перенесли зі Швеції в Карпати, де живе найяскравіша українська народність – гуцули. Таким чином, скандинавська оповідь набула гуцульського аромату. Відповідно до сюжету, два брати літнього віку запекло ворогують, намагаючись вижити один одного. Їхню ворожнечу порушує письменниця, пробуючи з'ясувати: «Що змусило двох найрідніших людей ненавидіти один одного?». Цікаво, що герої фільму розмовляють автентичним гуцульським діалектом. Для адаптації до перегляду фільм субтитруватимуть літературною українською мовою. Однак не все так солодко, як здається. Гіркоти, як не дивно, додала фінансова проблема. Для завершення зйомок (а саме, 1/3 фільму) бракує коштів. Проте вихід на екрани очікується з 2014 року.

Ще одним помітним кроком кінонемовляти України є фільм Олеса Саніна «Поводир, або Квіти мають очі» ("Пронто-фільм"; 16,5 млн грн). В основі сюжету

реальні події 30-х рр. ХХ ст. На очах десятирічного Пітера вбивають батька, й американський хлопчик пристає до сліпого кобзаря Івана Кочерги. Мандруючи Україною, Пітер швидко дорослішає, пізнає дружбу і відданість, горе і смерть. Взимку 1934 року Кочергу разом з іншими кобзарями страчують під Харковом. Пітер стає єдиним свідком тих страшних подій. Цікаво, що у картині, поряд із професійними акторами, сліпих кобзарів грали прості незрячі люди, яких спеціально відбирали. Зйомки відбувалися виключно на території України. «Щодо термінів, орієнтуємося на вересень. Восени ж відбудеться й національна прем'єра», – коментує Олесь Санін. До речі, над сценарієм до фільму працював письменник, викладач Острозької академії Олександр Ірванець. Під час презентації своєї збірки поезій він пообіцяв, що вже цієї осені приїде в університет разом із Саніном для того, щоб презентувати кінострічку.

Про інші новинки українського кіно читайте у наступних номерах «Острозької Академії».

Тетяна ГАНЖА

ПРОБЛЕМА

ХТО ПОДБАЄ ПРО ВИЗНАЧНІ МІСЦЯ РІВНЕНЩИНИ?

ОДНА З НАЙБІЛЬШИХ ОБОРОННИХ СПОРУД УКРАЇНИ БІЛЬШЕ НЕ МОЖЕ ОБОРОНЯТИСЯ ВІД... ЧАСУ

Тараканівський форт, що розташований неподалік села Тараканів Дубенського району, біля річки Ікви, який був «свідком» Першої та Другої світових війн, громадянської та радянсько-польської війн, у якому неодноразово знімали кінострічки, незабаром може зникнути як культурне надбання. Насьогодні фортеця належить Міністерству оборони, яке не уявляє майбутнього цієї історичної архітектурної пам'ятки, не докладає ніяких зусиль, щоб реконструювати чи відновити форт, а ще – вберегти численних туристів від небезпеки. Щоправда, з наступного року Тараканівський форт матиме обласне підпорядкування.

Екскурсиводи зазначають, що це магічно-таємниче місце приваблює любителів пригод, істориків, які цікавляться архітектурними пам'ятками, а також... наречених, які хочуть мати у своєму весільному фотоальбомі колоритні світліни. Про фортецю ходять чимало легенд і переказів. Однак не всі туристи усвідомлюють і знають, що гуляти покинутими околицями фортеці – небезпечно. Поперше, у будь-яку мить старі стіни чи їх частини можуть

обвалитися, по-друге, на території цієї оборонної споруди «прижився» борщівник отруйний – дуже небезпечно для життя людини рослина.

Заввишки форт сягає триповерхового будинку, завширшки «10 000 цеглин». У форті є одна дуже унікальна кімната, яка покрита царською плиткою. Дослідник цієї споруди Сергій Маховець зазначає що це – унікальна плитка, такої практично ніде більше не збереглося. Форт подобається туристам своєю багатою історією, насамперед автентичністю, адже у напіврозваленій споруді жодних реконструкцій ніколи не відбувалося. Однак, якщо найближчим часом про фортецю не подбають, побачити її можна буде хіба що на фото.

До речі, нещодавно глядачі телеканалу «Інтер» мали нагоду побачити сюжет про Тараканівський форт. Рівненська влада пообіцяла журналістам вже наступного року розпочати реконструкцію бастиону: укріплювати стіни, закривати небезпечні лабіринти, прокласти маршрути. Також тут планують відкрити музей. Долею цієї архітектурної пам'ятки схвильовані громадські активісти. Будемо сподіватися, що це не просто слова, адже Тараканівський форт – одна з небагатьох унікальних споруд на території Рівненської області.

Таких відгуків у Інтернеті можна знайти чимало. Про цю природну пам'ятку також знімають відеосюжети, кліпи, роблять фотосесії. Однак останніми роками все важче не помітити, що долею тунелю абсолютно ніхто не переймається. Все ж природні пам'ятки, щоб і справді мати статус пам'яток, потребують належного догляду. У деяких місцях тунель починає деформуватися. Деякі дерева старіють і обвалюються. А про сміття – боляче говорити. Туристи викидають пластикові пляшки, цигарки, пакети під ноги. Але це ще півбіди – місцеві жителі поблизу тунелю зробили справжнє сміттєзвалище! Таке навіть у голові не вкладається.

«Цього літа я зі своїм коханим приїхала у Клевань спеціально для того, щоб побачити тунель. Відразу на зупинці ми запитали у місцевих жителів, як пройти до цього природного чуда. Приємна жінка детально розповіла, як дістатися до тунелю. А наостанок додала: «Я б, на вашому місці, не тратила марно часу, адже там такий «гадючник!»», – ділиться враженнями студентка Острозької академії.

Хто в цьому винний – сказати важко. Так само, як і спрогнозувати майбутнє Тунелю Коханья.

Андрій КОВАЛЬЧУК

«БРУДНЕ» КОХАННЯ

Так званий Тунель Коханья – одне з найромантичніших місць Рівного та всієї України, яке розташоване неподалік селища Клевань, що у Рівненському районі. Являє собою ботанічний феномен – зелений тунель у лісовому масиві, утворений зарослями дерев, кущів, які сплелися між собою та утворили дивовижний щільний тунель точної арочної форми.

Особливої слави тунель набув після зйомок у ньому реклами японської фотокамери «Fuji», про що одразу активно заговорили у соціальних мережах.

– Там справді дуже красиво! – розповідає мандрівник під ніком Psike. – Кращих вражень, аніж прогулюючись по цьому неймовірно красивому коридорі зі своєю коханою дівчиною, я, мабуть, у житті не відчував!

ДОЗВІЛЯ

НОРВЕЗЬКІ ЛЯЛЬКИ З УКРАЇНСЬКИМ ХАРАКТЕРОМ

Мабуть, більшість із нас, почувши слово «мистецтво», скажуть: «Ні, це не про мене, я – не творча людина». Але кожен має в собі талант, іноді люди про це ще просто не знають, адже не обов'язково займатися чимось з дитинства, щоб бути творчим. Зазвичай людина відкриває і пізнає себе впродовж усього життя, починає займатися певною мистецькою діяльністю, яка їй до душі. Вік тут – не перешкода, найголовніше – мати бажання, вірити в себе і розвивати в собі талант. Ніколи не варто закопувати його так далеко, що й іноді не те, що інші, а й сам вже не віднайде. Саморозвиток і самовдосконалення – одні з найважливіших пріоритетів у житті.

Студентка першого курсу спеціальності «Психологія» Дана Степанюк уже рік захоплюється незвичайною і може навіть сакральною справою – шиє ляльок. Дана зрос-

тала у творчій сім'ї, її мама – майстриня, займається флористикою. Можливо, саме це підштовхнуло дівчину до такого заняття.

Лялька Тильда походить з Норвегії. Автором її створення є Тоні Фіннангер (Tone Finnanger). Тоні вигадала ляльку, працюючи біля моря в магазині виробів «handmade». Перший магазин із однойменною назвою «Tilda» Фіннангер відкрила в 1999 році. Згодом Тильда стала популярною в усьому світі.

Про те, як правильно виготовити таке диво власноруч, які особливості ляльок Тильд, ми говоримо з Даною Степанюк.

– Дано, розкажи, як ти обрала таке хобі?

– Про ляльок я дізналася випадково. Дивилася в Інтернеті рубрики майстрів, а саме зайшла на сайт однієї майстрині з Києва, подивилася її вироби і мені дуже сподобалися ляльки Тильди художниці і дизайнерки Тоні Фіннангер. Спочатку я думала, що в мене нічого не вийде, але згодом захопилася цим, знайшла в мережі ескізи викрійки, купила тканину і пошила свою першу ляльку.

– Ти придумуєш образи сама?

– Перший образ взяла з Інтернету, а зараз кожна лялька – це моя фантазія. Я повністю створюю образ – зачіски, одяг... Але викрійки для самої основи ляльки шукаю на спеціальних сайтах, бо поки що мені важко намалювати правильні пропорції.

– Скільки часу потрібно, щоб пошити ляльку?

– Коли в мене є натхнення, то це займає 2–3 дні. Мені подобається моє хобі, подобається шити ці малесенькі деталі одягу, маленькі курточки, штанці. Це все така клопітка робота шити руками, коли дещо не виходить машинкою, аж до тих пір, поки це не вийде

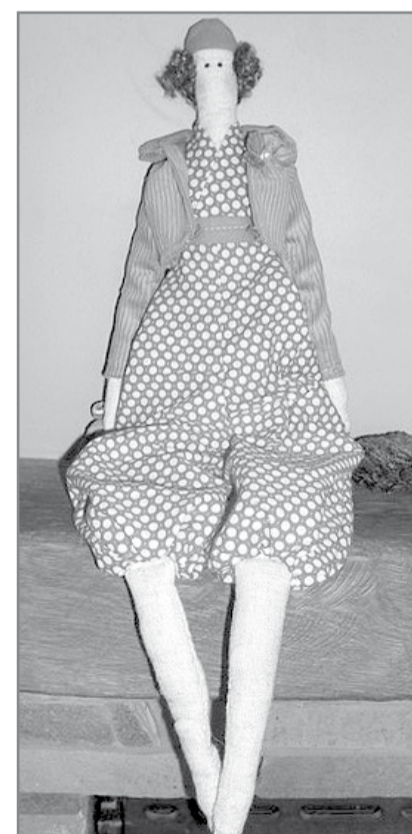

ідеально, так, як я собі уявила чи намалювала.

– А в чому ж особливість ляльки Тильди?

– Особливість у специфічному зовнішньому вигляді, тому що вони мають притаманні саме такому типу ляльок довгі руки й ноги. А ще в них на обличчі є тільки очі, вишиті чорною ниткою чи намальовані олівцем, і рум'яни на щічках, ротиків у них немає.

– Як часто ти шиєш?

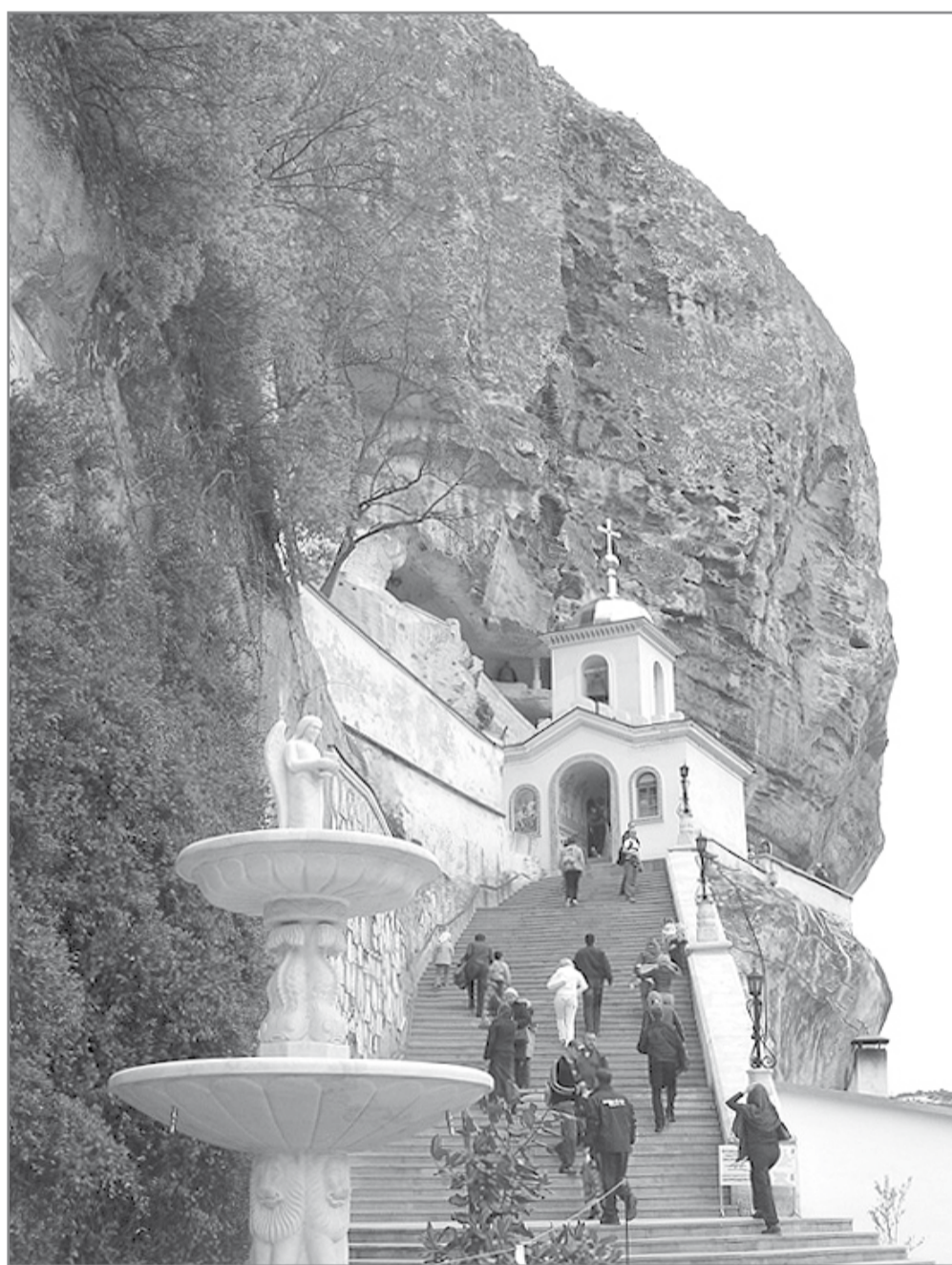

– Зараз, коли потрібно багато часу приділяти навчанню, десь раз у тиждень, а влітку шила практично щоденно і навіть мала замовлення. Хоча мені здається, що мої ляльки мають чимало недоліків. Я не вважаю їх ідеальними, але друзі переконують мене в протилежному, їм дуже подобаються ці дівчатка-ляльки.

Розмовляла Софія МАРКУШЕВСЬКА, фото надані Даною СТЕПАНЮК

 МАНДРУЄМО УКРАЇНОЮ

МІСТО, ЩО ПРИХОВУЄ ІСТОРІЮ

Літо промайнуло якимось аж надто швидко. Червень – ще навчання, сесія, складання іспитів, модулів. Липень – практика або ж нові вступні іспити на магістратуру. І лише у серпні випала можливість відпочити, відволіктися. У кого вже як вийшло. Хтось у гори, хтось на море... Але ж серпень – це так мало. І знову вересень, і знову навчання. Тепер лишається лише згадувати про минулі дні теплої літа.

Тут немає моря, розкішних приватних котеджів, пляжів, залитих сонцем, або ж вигуків про гарячу кукурудзу й солодку пахлаву. Тут немає практично нічого, асоціюється у нас із Кримом і літнім відпочинком. Бахчисарай – це одне з тих міст, яке може похвалитися своєю багатоміліардною історією. Це особливе місто, яке поєднує в собі культури різних народів. Місто, яке зачаровує своїми трохи дивними будиночками, вузькими кривими вуличками й просто нереально красивими краєвидами Кримських гір.

Головною історико-архітектурною пам'яткою XVI–XVIII ст. Бахчисарая є палац кримських ханів – Хансарай. Отож, розпочнемо нашу екскурсію саме звідси.

Якщо ви коли-небудь бачили хоча б одну серію знаменитої «Роксолани», то можете собі уявити, як повинен виглядати справжній палац. Тут і альтанки, і внутрішні дворики, і фонтани, і, певно, найзагадковіша частина палацу – гарем.

Ханський палац у Бахчисарай був збудований як родова резиденція династії Гіреїв – правителів Кримського ханства. Протягом двох з половиною сторіч Бахчисарайський палац служив центром політичного, духовного та культурного життя держави кримських татар.

Не меншу значущість палац має і сьогодні. Передусім – це національна святиня кримськотатарського народу. Займає він чільне місце й у світовій літературній традиції. Бахчисарайський палац – найважливіша історична пам'ятка епохи Кримського ханства, єдиний у світі зразок кримськотатарської палацової архітектури. Нині тут діє музей, який щороку відвідують тисячі туристів.

Будь-хто, хто мав змогу побувати у цьому місті, скаже, що якщо ви не побачили печерне місто Чуфут-Кале, то й не варто було їхати в Бахчисарай. Тому наступна зупинка – резиденція першого хана незалежного Криму, місто, оповите легендами й міфами, місто, яке до кінця XIX століття було покинутим. Чуфут-Кале береже історію багатьох народів. У свій час тут жили половці, алани, кримські татари, караїми. Нині у західній найдавнішій частині збереглися численні печери, руїни мечеті, мавзолей дочки ординського хана Тохтамиша Джанике (1437 року), два караїмські храми (кенаси). У східній частині був монетний двір, де за часів ханства карбували кримські монети, і чимало житлових будинків.

Звичайно ж, на шляху до славнозвісного Чуфут-Кале ми просто не можемо пропустити один із найвідоміших печерних монастирів, який виник наприкінці VIII століття. Успенський печерний монастир представляє собою незахищене поселення, в якому підземна церква, житлові й господарчі печери доповнюються наземними будівлями монастиря. Широкі сходи, що йдуть від дороги, поступово заглиблюються в гірський масив і прямують на майданчик другого ярусу. Звідси більш вузькі сходи виводять у головну Успенську церкву, споруджену у скелі. Зараз монастир – це пам'ятка історії та архітектури, він діючий і є одним із центрів православ'я у Криму.

Окрім визначних пам'яток історії, культури, у Бахчисарай ви зможете доторкнутися ще й до мистецтва кулінарії. Національне частування кримських татар ви можете спробувати майже у кожному ресторанчику чи кафе. Відомі чебуреки, манти, справжня пахлава – все тут. Отож голодними вас у Бахчисарай точно не залишать.

Підготувала Юлія ПАСТУХ

ФАКТИ СТВЕРДЖУЮТЬ

ОКСФОРДСЬКИЙ ОСТРОГ ЧИ ОСТРОЗЬКИЙ ОКСФОРД?

Острозьку академію часто називають українським Оксфордом. Та чи справді їх можна порівнювати? Хочу сказати наперед, що ані секунди не сумніваюся, що у цих двох визначних університетів є багато спільного, але як майбутній юрист звикла довіряти лише перевіреним фактам. Тому пропоную вам разом зі мною вирушити в увяну подорож до Оксфорду, щоб порівняти його з нашою альма-матер.

ІСТОРІЯ

Розпочнемо з минулого – з історії. Оксфордський університет є найпершим університетом Великобританії та найстарішим англословянським університетом у світі. Заснований у 1117 році. Острозька академія – перший вищий навчальний заклад у Східній Європі, найстарша українська науково-освітня установа. Заснована в 1576 році. Ми можемо помітити різницю в більше ніж 450 років, тому й Оксфордський університет пропонує більше курсів, має більше студентів, оснащений усім необхідним. Але ми теж прагнемо до цього. І маємо хорошу перспективу.

АТМОСФЕРА ЗАКЛАДУ

Найчастіше Оксфорд та Острог об'єднують саме атмосферу, яка панує в цих двох затишних містечках. Зокрема, так говорив Мауріціо Сорбелло – італійський юрист, почесний член Міжнародної правничої асоціації ELSA International, доктор права Університету міста Палермо, який у 2011 році відвідав академію та прочитав кілька лекцій для студентів-юристів. Осць що він зазначив: «...На мою думку, Національний університет «Острозька академія» – це український Оксфорд, принаймні атмосфера закладу мені дуже це нагадує...»

В Оксфорді пахне квітами і травою, тут усюди газони з рівновистриженою травою, на якій хочеться посидіти. Окрім того, місто пронизане безліччю вузьких і спокійних водяних каналів, на яких плавають каченята. В Острозі газони нічим не гірші та академічний міні-зоопарк. Студен-

ти Оксфорду часто сидять на газонах. Керівництво Острозької академії також не забороняє студентам готуватися до занять та іспитів на зеленій травичці.

ВЕЛИКЕ СТУДЕНТСЬКЕ МІСТЕЧКО

Отже, Оксфорд, як і Острог, є «великим» студентським містечком, де молоді й амбіційні можуть не лише здобувати знання, а й розвиватися духовно. Оксфордський університет, завдяки якому це місто відоме всьому світові, теж знаходиться у старовинних будівлях. Це чудове місце для того, щоб надихати письменників, які пишуть історичні романи чи фентезі. Острог також став відомим завдяки відновленню Острозької академії, а її мури та нові сучасні стіни надихають письменників, художників, науковців.

СТУДЕНТ ОА – НА ВСЕ ЖИТТЯ!

Один зі студентів Оксфорду сказав, що «...тут навчався Адам Сміт, Томас Мор, Тоні Блер, Біл Клінтон, два королі Норвегії та багато інших. Якщо хочете зробити собі політичну кар'єру, тоді вам сюди. Річ у тім, що навчання в Оксфорді дає не тільки гарну освіту, але й чудові і міцні зв'язки. Якщо ти навчався тут, то залишився оксфордцем на все життя». Так само може сказати кожен студент чи випускник Острозької академії. Звісно, ми не можемо похвалитися таким грандіозним переліком прізвищ, але усі, хто був спудеєм НАУОА, з теплотою та радістю згадує свої студентські роки, недоспані ночі... У душі кожен на все життя так і лишається студентом Національного університету «Острозька академія».

ДЛЯ ТИХ, ХТО ГОТОВИЙ ТРУДИТИСЯ

Оксфорд – для тих, хто готовий трудитися, хто готовий змінюватися, хто готовий пожертвувати своїми примхами заради досягнення мети – зробити себе особистістю, корисною для суспільства. Чимало талановитих і цілеспрямованих молодих людей приїжджають учитися в Оксфорд. Тут цінують саме особистість. А Острозька академія – для

тих, хто не боїться жити в Україні та творити її нову історію. Ми часто чуємо, що ми – майбутнє. Ми – еліта України. І кожен з нас також прагне стати корисним для своєї країни.

ЗА ГРОШІ ДИПЛОМ НЕ КУПИШ

Плата за навчання дуже висока. Навіть заможні люди збирають гроші багато років, щоб відправити свого нащадка в престижний виш. Але багато молодих людей, провчившись там рік і витративши батьківські гроші, кидають навчання, тому що далеко не всім під силу впроратися з навчальною програмою. А просто за гроші тут не вчать: диплом тут купити не можна. В Острозькій академії також вчать без хабарів. Тому й диплом також можна отримати лише за знання та наполегливу працю. А головне – кожного студента тут люблять і пам'ятають, радіють його чи її здобуткам.

ЖОДНОГО НІЧНОГО КЛУБУ

В Оксфорді дуже спокійно. Тут ніхто нікуди не поспішає. Це ідеальне місце для того, щоб студенти навчалися. В Оксфорді немає жодного нічного клубу, є тільки камеді-клуби та паби. Погодьтеся, що Острог також не мегаполіс. Тут ми маємо можливість розвиватися, знайти себе, розкрити свій талант. Та й не менш важливим є той факт, що наші батьки не так за нас хвилюються. За що велика вдячність Острозькій академії! Але оксфордські студенти також вмюють відпочивати, вони беруть участь у спортивних змаганнях, студіях і гуртках.

Так що любимо і цінуємо нашу альма-матер. Вона справді схожа до Оксфордського університету. І їй є до чого прагнути. Але вона ніколи не втратить свою самобутність чи неповторність доти, доки кожного вересня до неї повертаються студенти. І, можливо, через деякий час у нас теж навчатимуться майбутні королі, прем'єр-міністри, письменники... А можливо, вони вже є серед нас.

Анастасія ЛАВРІНЧУК

ЦІКАВО ЗНАТИ

ПОСЛАННЯ, ЩО ЗІГРІВАЮТЬ ДУШУ

Коли за вікном безперестанку йде дощ, коли сірість і буденність переслідують нас на кожному кроці і навіть життєрадісний жовтогарячий колір осені не надихає на творчість, кожен із нас намагається зробити своє життя яскравішим, щоб не залишити жодного шансу депресії та апатії завжати нам насолоджуватися мальовничою порою і відчувати себе щасливими. Комусь достатньо чашки міцної кави, кілька приємних слів від близької людини, хорошої музики зранку, щоб зарядитися позитивом на весь день; іншим приносить задоволення пошук креативних ідей і втілення їх у життя... Мені ось уже весь рік зігрівають душу послання від незнайомих людей з інших куточків нашої планети.

Кожного тижня у поштової скриньці я знаходжу листівку, яка пододала тисячі кілометрів, побувала в поштових відділеннях багатьох країн, мандрувала кілька тижнів для того, щоб викликати щасливу усмішку на моєму обличчі.

Обмін листівками або «postcrossing» (від англ. слова «post – пошта і від англ. слова «crossing – рух»), став можливим завдяки іспанцю Пауло Магальєсу. Пауло подобалося обмінюватися листівками з друзями, тому, щоб обмін став зручнішим і швидшим, він вирішив створити сайт www.postcrossing.com, до якого згодом почали долучатися любителі листівок з усього світу.

Програма сайту налаштована таким чином, що посткросер (учасник проекту) отримує адреси одержувачів випадково, надсилає листівку, а той, кому вона адресована, реєструє її при отриманні. Коли листівка зареєстрована на

сайті, можна побачити, скільки кілометрів вона пройшла, скільки днів була в дорозі і хто її відправив.

Спершу для мене велике значення мала саме країна, з якої була відправлена листівка, і красива картинка. До речі, тематика листівок може бути різною: від історичних пам'яток до повітряних кульок – усе залежить від ваших вподобань, які ви вказуєте у своєму профілі. Зараз, коли моя колекція складається з 60 листівок, які відправили мені посткроссери з Тайваню, США, Великобританії, Канади, Французької Полінезії та інших країн, я помітила, що з захопленням переглядаю листівки, які не завжди є найяскравішими і не містять мальовничих пейзажів. Для мене важливішим стало повідомлення на зворотньому боці паперового дива. Саме в ньому посткроссер проявляє весь свій креатив і політ фантазії: хтось демонструє свої художні таланти, інші з дивовижною поетичною майстерністю описують буденні речі, деяким кількома стрічками вдається вселити в тебе віру на краще... Я теж завжди намагаюся перетворити звичайний кольоровий шматок паперу в щось особливе, відправити частинку своєї душі в країну, яку я бачила лише на екрані телевізора, щоб десь там, за океаном, чиєсь серце наповнилося теплом.

Офіційна мова проекту – англійська. Та, можливо, вам вдасться покращити не лише знання англійської, а й вивчити другу іноземну. Наприклад, японську. Необхідно лише знайти серед посткроссерів Японії людину, яка захоче стати вашим другом по листуванню. І, вважаєте, півсправи

зроблено. А далі все залежить від вашого терпіння, наполегливості і прагнення до самовдосконалення.

Часто, крім листівки, знань і розвитку креативності, вас чекають ще багато не менш приємних сюрпризів. Хоча, за правилами проекту, листівки потрібно відправляти без конвертів, посткроссери інколи все ж таки їх використовують, щоб надіслати невеличкий сувенір з іншої країни. Я часто отримувала чай, монетки, а нещодавно поповнила свою колекцію китайськими монетами, стікерами, кавою і навіть цукеркою від посткроссера з Китаю.

Напевно, у багатьох виникло питання: чому саме паперова листівка, хіба не легше використовувати електронну листівку? Її не потрібно довго чекати. Вона не зімнеться та не загубиться. Звісно, електронною поштою набагато зручніше. Та безликі чорно-білі друківані літери не зможуть показати характер людини, її настрій, коли вона підписувала листівку, а її неординарна особистість захована під монотонним текстовим документом. Реальний зв'язок з людьми, які знаходяться за тисячі кілометрів від тебе, з їхнім цікавим життям стане суто перепискою на тему: «Привіт! Як справи?»

Усім, хто прагне справжніх почуттів і душевної теплоти, а не сотні смайликів у повідомленні, раджу долучатися до посткросінгу. Стираючи кордони, стереотипи, непорозуміння, забувши про минуле, разом, усім світом, будувати нове майбутнє.

Юля ЛЕВИЦЬКА

ОСОБИСТОСТІ

ЖАННА БАДОЄВА: «МРІЇ, ЯКІ ЗАРОДЖУЮТЬСЯ У СТУДЕНТСЬКІ РОКИ, НІКОЛИ НЕ МОЖНА ВІДКИДАТИ»

Ні для кого не секрет, що днями в Острозі проводилися зйомки нового шоу з Жанною Бадоевою «Зупиніть, я закохалася». Телеведуча була вражена історією та красою міста. Про це та інше вона розповіла газеті «Острозька Академія».

– Жанно, ви досить популярна жінка. Ваше життя – це постійні зйомки, переїзди, шалений рух. У цей час у вас двоє дітей. Як вам вдається поєднувати ці дві сфери життя? Чи не заважає такий графік приділяти увагу дітям?

– Я просто так живу. Я не уявляю своє життя без своєї роботи та без своїх дітей. Ви ж не думаєте, що вам щось треба робити лівою, а щось правою рукою. Ви робите це механічно, як вдих і видих. Це відбувається саме по собі. Це моє життя.

– Ви розпочали свою кар'єру як режисер. Чому згодом вирішили стати телеведучою?

– Мені це більше подобається. Колись я знімала короткометражний фільм, шоу, програми, кліпи, ролики. Потім це перестало приносити мені задоволення. Я захотіла робити свої програми.

– Ваш дебют телеведучої – це авторський проект «Орел і решка». Зараз ви працюєте над іншим. Звідки ви черпаєте ідеї для створення чогось нового?

– Мене надихають люди.

– Ті, з якими ви працюєте?

– З якими я працюю, з якими спілкуюся, з якими випадково можу зустрітися, випадково поговорити. Я люблю людей, мені цікаво. Я люблю спілкуватися. І завжди черпаю з цього для себе щось нове. У мене так виходить, що ті люди, які тільки забирають мою енергію, швидко йдуть з мого життя. А люди, які мене надихають, знаходяться завжди поряд зі мною.

– Яких людей більше – які забирають енергію чи віддають її?

– Різні люди трапляються. Але можу сказати так – ворогів у мене в житті немає. Ні, це не тому, що я така прекрасна і хороша, а тому, що людина, яка мене образила, сама собою віддаляється від мене. Ми перестаємо спілкуватися. Максимум – це привіт-привіт.

– Плануєте далі розвиватися як телеведуча чи хочете спробувати себе ще у якійсь сфері?

– Я, напевно, відрізняюся від інших телеведучих тим, що не роблю кар'єри. Я живу й отримую від цього задоволення. Поки мені буде це цікаво – я це робитиму. Як тільки мені захочеться робити щось інше, я робитиму щось інше.

– Яким чином обиралися міста для зйомок «Зупиніть, я закохалася»?

– Міста підбиралися такі, щоб показати Україну. Показати ті міста, які треба відвідати. Особливо людям, які не знають, що таке Україна. Сюди приїхали саме через вашу

академію, оскільки це цікаве місто, яке варто відвідати. У програмі ми розказали деякі деталі історії. Наприклад, про Гальшку – найкрасивішу жінку XVI століття.

– Розумію, що дні перебування в Острозі дуже насичені, та чи вдалося вам роздивитися місто?

– Я сюди приїхала на роботу, в мене свій графік зйомок. Я прийшла робити свою справу. У нас зранку до ночі зйомки. І після важкого робочого дня в мене просто немає бажання іти гуляти вулицями. Можливо, я б приїхала колись на екскурсію, щоб роздивитися місто краще. Острозько дуже компактний. Цікаво, що машини і візки, запряжені кіньми, їздять разом. Це якось навіть екзотично.

– Ви багато подорожуєте, побували чи не в усіх куточках планети. Що можете сказати про академію в порівнянні з іншими місцями?

– Чесно кажучи, я мало була в приміщеннях академії. Зйомки проходили здебільшого на університетському подвір'ї. Але ця атмосфера за воротами! Таке враження, ніби ти потрапляєш в інший світ. Місто – це ніби один світ, а академія за воротами – зовсім інший. У мене відразу виникла аналогія в голові. В Непалі є сад сновидінь, він теж знаходиться за парканом. Ось на вулиці хаос, дорога, ме-

тушня, пил, жах. А заходиш туди – і розумієш, що це оазис – там стільки зелені, там тиша, кафе в якомусь іспанському стилі, атмосфера, ніби інший світ. Те саме я відчула тут, у вашій академії.

– І традиційно наприкінці розмови дайте кілька порад острозьким студентам. Як стати успішними, як реалізувати себе у певній сфері?

– Мрії, які зароджуються у студентські роки, ніколи не можна відкидати. Завжди треба вірити в себе. Тому що ідея створити туристичну програму («Орел і решка») виникла у мене на першому курсі. Мені говорили, що нічого не вийде, але я ніколи не переставала мріяти й вірити. І я її втілила у життя. Потрібно дуже хотіти, вірити і любити це життя, розуміти, що все, що ти хочеш, ти можеш зробити. Це не просто слова, так воно і є. Якщо ти будеш вірити й робити, повір, двері відчиняться. Це може звучати якось казково, але тобі ніхто не прийде і не скаже, як і що треба робити. Тільки ти сам можеш це зробити. І це правда. Я зробила все сама.

Розмовляла Іванна КОСТЮК

На фото: Жанна Бадоева зі студентками Острозької академії

NOTA BENE

НАЙСТАРШІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ГАЗЕТІ – 120 РОКІВ

15 вересня своє 120-річчя відзначає найстаріша у світі українська газета, що виходить безперервно. Видання має назву «Свобода» і досі видається в США. Це перша українська газета США. Весь цей час вона виходить без державної підтримки, за рахунок коштів передплатників.

Газету «Свобода» заснували кілька греко-католицьких священників у 1893 році. 15 вересня вони разом зі своїми вірянами видали перший номер газети. Спочатку засновники «Свободи» навіть не могли подумати про те, що цей часопис стане порадником українців, які проживають у США.

З 1921 року газета стає щоденною і надає ще більше інформації. Дописувачами часопису були Симон Петлюра, Ми-

хайло Грушевський, Іван Франко. «Свобода» стала публічним майданчиком, де обговорювали найважливіші українські проблеми. А завдяки можливості вільного перегляду провідних світових ЗМІ, газета публікувала на своїх шпальтах усе найцікавіше, що писалося про українські справи у світі.

Згодом читачами газети стали не тільки американці, а й канадці, бразилійці, аргентинці та австралійці. Видання перетворилося на одне із найавторитетніших україномовних часописів світу і залишається таким до нашого часу.

До слова, сучасна газета «Свобода» співпрацює з Національним університетом «Острозька газета» і постійно вміщує новини про життя університету.

Ольга ДАНИЛУК, «ОГО»

www.svoboda-news.com

СВОБОДА Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 119, ЧИСЛО 12, П'ЯТНИЦЯ, 23 БЕРЕЗНЯ 2012 РОКУ 1893 Vol. 119, No. 12, FRIDAY, MARCH 23, 2012 \$1.00

Пік „100-ліття Пласту” в Антарктиді

Андрій Ребрик

СТАНЦІЯ „АКАДЕМІК ВЕРНАДСЬКИЙ”, Антарктида. – 5 лютого українсько-чеська група науковців здійснила перше сходження на один з піків материкової Антарктиди поблизу української дослідницької станції „Академік Вернадський” і назвала його піком „100-ліття Пласту”.

Своєю чергою Ігор Карабин висловив ідею, щоб до 100-ліття Пласту здійснити цей перехід і дати здобутій вершині назву „100-ліття Пласту”. Ідея полюбилася значних фондів для організації та пошуку команди, спонсорів, оплати різних дозволів.

Добрий друг І. Карабина, Ігор Дикий, здійснив такий першорізд в Антарктиді, перебуваючи на українській антарктичній станції „Академік Вернадський”.

Похід відбувся на пік поблизу гори Демарі, що саме навпроти станції. Команда з шести осіб вийшла 5 лютого з мису Туксен, протока Пенола. У складі експедиції були науковці І. Дикий, Дмитро Шмирьов, Карел Янко з Чехії, Артем Недогібенко, Денис Пишняк та Юрій Отруба.

І. Дикий розповів: „Через несприятливу льодову ситуацію ми два місяці не мали змоги вийти

на материк і на високі гори, як це було заплановано науковою програмою. А коли змогли пробитися через лід на материк з нашого острова, то вже не мали часу заходити далеко вглиб континенту, де є дуже багато непройдених маршрутів та піків.

Але дане слово треба було дотримати. Вилала нагода вийти на пік біля Демарі, на якій ніхто раніше не ходив через перешкоду – вузьку перемичку над прірвою, над океаном, яка з'єднує пік з основним схилом. Але ми її пройшли. Це була найскладніша ділянка, де довелося використовувати запобіжні засоби. На вершині зробили тур з каміня і написали на сторінці з блоку, що це пік „100-ліття Пласту” українською та англійською мовами, запакували це в капсулу (пластикову велику пробірку) та поклали в цей тур. На цій вершині ми були вперше, і вона розташована практично напроти нашої станції.

Від імені Пласту щиро дякуємо всій команді першопрохідців за цей подарунок до 100-літнього ювілею. Маємо надію, що це не остання здобута вершина! Головне – сміливо крокувати вперед!”

23 БЕРЕЗНЯ 2012 РОКУ 17

В Антарктиді...

(Закінчення зі стор. 1)

Прапор України в Антарктиді. (Фото: Ігор Дикий)

Пінгвіни і прапор України в Антарктиді. (Фото: Ігор Дикий)

КОНКУРС ЕКСПЕРТНИХ РЕКОМЕНДАЦІЙ «МІЖНАРОДНІ ПРОБЛЕМИ. УКРАЇНСЬКІ ІНТЕРЕСИ»

РЕГІОНАЛЬНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО ФОНДУ ІМ. ФРІДРІХА ЕБЕРТА В УКРАЇНІ

Якщо ви працюєте в галузі міжнародних відносин та вважаєте свої ідеї вартими поширення, якщо у вас є план дій для зміцнення міжнародної безпеки або забезпечення стабільності в Чорноморському регіоні, якщо Ви знаєте дієві засоби для розв'язання неврегульованих конфліктів, то конкурс експертних рекомендацій «Міжнародні проблеми. Українські інтереси» було створено саме для вас!

Для участі в конкурсі необхідно написати експертні рекомендації на одну із запропонованих тем:

1. Місце України в європейській архітектурі й безпеці.
2. Роль України у врегулюванні регіональних конфліктів.
3. Відповідь України на нетрадиційні виклики сучасної безпеки.
4. Співвідношення політичних та економічних чинників безпеки у зовнішній політиці України.
5. Національні безпекові інтереси України в Чорноморському регіоні.

Вимоги до робіт: обсяг роботи – 3–5 сторінок А4 (до 10000 знаків з пробілами). Кожна робота має розглядати такі питання: контекст аналізованої проблеми, аналіз проблеми та її актуальності з погляду зовнішньополітичних інтересів України, рекомендації державним органам влади України щодо розв'язання висвітлюваної проблеми та реалізації зовнішньополітичних пріоритетів України в обраній сфері.

Критерії оцінки: глибина та змістовність дослідження, логічність викладу, переконливість аргументації, підбір та аналіз даних, дотримання формальних вимог написання робіт.

Півфіналісти конкурсу отримають можливість:

- взяти участь у другому молодіжному Київському безпековому форумі в Києві на позаконкурсній основі;
- пройти додатковий тренінг з відомим тележурналістом та ведучим Андрієм Куликовим;
- записати за допомогою професійних відеоператорів ролик з власними рекомендаціями з обраної тематики.

Переможець конкурсу буде обраний журі з числа півфіналістів за результатами оцінок як самих експертних рекомендацій, так і відеороликів.

Організатори беруть на себе витрати, пов'язані з перебуванням півфіналістів конкурсу на форумі та тренінгу, а також записом і монтажем роликів. Більш детальна інформація щодо умов та правил участі буде повідомлена відібраним конкурсантам додатково.

Для участі в конкурсі потрібно заповнити анкету учасника та прикріпити експертні рекомендації в електронному вигляді.

Останній термін подачі експертних рекомендацій – **20 жовтня 2013 року**. Оголошення півфіналістів відбудеться не пізніше 1 листопада 2013 року.

Кафедра культурології та філософії запрошує студентів взяти участь у **Всеукраїнському конкурсі філософського есе**. Конкурс проводиться в рамках відзначення Всесвітнього дня філософії за регламентом ЮНЕСКО. Цьогоріч традиційний круглий стіл, який відбудеться в Національному університеті «Острозька академія» з нагоди Дня філософії, буде присвячено 100-річчю від дня народження Поля Рікера. Темою есе пропонуємо вибрати один із висловів мислителя:

1. Дружба і любов – це стосунки рідкісні, які народжуються в інтервалах взаємин більш абстрактних, більш анонімних.
2. Я прагну пізнати самого себе, схоплюючи смисл слів усіх людей.
3. Єдність «світу» є надто передчасною, щоб нею можна було заволодіти, надто пережитою, щоб її можна було пізнати.
4. Я маю потребу в історії, щоб вийти зі своєї приватної суб'єктивності, та пізнати в

собі й власними зусиллями буття – людське.

5. Тільки переміщуючись у часі й просторі та в інші проблематики, живий філософ долає свою вузькість і починає універсалізувати запитання, які він ставить.

Обсяг есе – 2–3 стор. друкованого тексту (А4, поля – 2 см, шрифт – 14, інтервал – 1,5).

Есе потрібно подати на кафедру культурології та філософії НаУОА (вул. Семінарська 2, м. Острого, Рівненська обл. 35800) або надіслати на e-mail kafedra.kulturologii@oa.edu.ua до 10 листопада 2013 року.

Переможці в конкурсі отримають цінні призи, а найкращі есе будуть опубліковані на сайті www.kulturolog.org.ua.

За додатковою інформацією звертайтеся:
+ 38 066 9300489 – Шевчук Дмитро Михайлович,
+ 38 097 9053506 – Карповець Максим В'ячеславович

СТИПЕНДІЇ В ЄВРОПЕЙСЬКОМУ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОМУ КОМІТЕТІ У БРЮССЕЛІ

Двічі на рік Європейський соціально-економічний комітет (European Economic and Social Committee) пропонує стажування для випускників університетів тривалістю від п'яти місяців.

За цей період стажери зможуть дізнатися про роль комітету та його діяльності та отримати професійний досвід роботи у мультикультурному середовищі одного з відділів комітету. Вони починаються 16 лютого та 16 вересня кожен рік і проходять в офісі комітету в Брюсселі. Тривалість стажувань для громадян країн, що не входять у ЄС, становить шість місяців.

До участі у програмі запрошуюються випускники вищих навчальних закладів, які є громадянами країн, що не входять у ЄС. Кандидати повинні мати визнаний університетський ступень, що свідчить про завершення принаймні

трьох років навчання або документ, що підтверджує про завершення шести семестрів навчання. Також вони повинні володіти однією з робочих мов комітету. Вікових обмежень для участі немає.

Для участі в конкурсі необхідно: заповнити онлайн-заявку, в якій потрібно вказати здобуту освіту, досвід роботи, мотивацію до участі, володіння мовами, за бажанням прикріпити CV і рекомендаційні листи.

Кандидати повинні бути готові представити копії дипломів, договорів з минулої роботи, паспорт, медичну довідку та витяг з поліції про судимості у випадку, якщо їх заявка пройде попередній відбір.

Заявки приймаються до 31 березня 2013 року. Детальніше на <http://eu.prostir.ua/grants/259204.html>.

Науковий блог

www.naub.org.ua

аудиторія № 45

Якщо ти звик перетворювати буденні речі у щось значуще та заримовувати яскраві моменти, якщо тобі хочеться наповнити увесь світ ліризмом, а твоє внутрішнє «я», виражене в метафорах і символах, хоче, щоб його хтось почув, принось свої поезії у відділ зв'язків з громадськістю і найкращі з них будуть опубліковані у рубриці «Літ.Ера».

З повагою
редактор Юлія Яручик

Засновник:
ректорат Національного університету
«Острозька академія»,
Братство студентів

Газету зареєстровано 1.09.1997

Вул. Семінарська, 2,
м. Острого, Рівненська обл.,
тел.: 2-34-96

Свідоцтво про реєстрацію:
серія РВ № 197

Редактор газети: Юлія Яручик
Коректор: Світлана Федорчук
Верстка газети: Катерина Олексійчук

Оригінал-макет підготовлено
в РВВ НаУОА

Видавець СПД Свиначук Р. В.
Свідоцтво РВ № 27 від 29 липня 2004 року,
пр. Незалежності, 151, м. Острого,
Рівненська обл., 35800, тел. 8 (067) 771-28-70

Наклад 500 примірників